

være dem en langt sikrere Hjælp, naar de gjen- nem en saadan Understøttelse som den, vi foreslaa, faae det gamle Tryk stuet til Side og derefter Mæret rundt mellem det private Arbeide have de offentlige Arbeider, der falde efter Marsiden for hvert af dem. Vi have dernæst den Tillid til de danske Arbeidere, at de i alt Fald med Undtagelse af en overmaade ringe, jeg vil ikke sige Procent-, men Pro-Milledel, fastholde den Tante — og dette gaar ogsaa gjennem vedkommende Arbeideradresse — at det er lykkeligere og hensigtsmæssigere for Arbeiderne at leve af deres Arbeide end ved Gave, og at de derfor ikke ville dige tilbage fra at udføre den Grundsatning, at Staten ikke paa Grund af den ringe Hjælp skulde faae endog kun den ringeste Forsøgelse af den Pro-Milledel, som vil slappes i sin Energi ved den Understøttelse, der saaledes bydes Arbeiderne; tværtimod. Vi have den Tillid til Vedkommende, at de igjennem denne Beloville fra Statens Side netop ville finde en sørøget Opmuntring og Opfordring til i et Samsund, der dog kan vise dem nogen positiv Beloville, at anstrenge deres Kræfter for i Fremtiden at kunne leve selv. Se dette er Forskjellen mellem vor Opfattelse af Arbeidernes eget Sindelag og Følelse af en Statsborgers Forpligtelse og det ærede Medlems Opfattelse, det er dette, som adskiller hans Anskuelse fra mine. — Det ærede Medlem sagde dernæst, at vort Forslag gik ud paa direkte at komme de Trængende til Hjælp, men det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke skulde have fastholdt denne Paastand. Jeg erklærede udtrykkelig før, at i den Henseende delte vi den høitærede Conseilpræsidents Opfattelse, at Staten ikke kan træde i direkte Forhold til den ærede Jens Jensen eller den ærede Niels Petersen, eller hvem det nu er af de ærede Arbeidere, der trænge til Hjælp, men at for saa vidt Staten traadte til, maatte det ske gjennem de bestaaende Myndigheder. Er denne Tanke ikke udtrykt forveit i vort Forslag? Jeg mener jo, derom kan der neppe tvistes. — Dernæst fremsatte det ærede Medlem den Udtalelse, at de nævnte Myndigheder i det foreliggende Tilfælde vilde blive rene Maskiner, idet de skulde udbede Beløbene, enten der var Anvendelse for dem eller ikke; men derom staar der Intet i vort Forslag. Der staar, at de skulle bruges til at lette Arbeidsløshedens og Dyrtidens Tryk efter de Regler, som foreskrives i Loven, og Loven af 8de Marts 1856 om Tilveiebringelse af Midler til fri Fattigunderstøttelse udtaler sig i den Henseende i sin §. 5 saaledes: „Afgang til Understøttelse af de Fattiges Kasse have kun de Trængende, som ikke befinde sig under den lovbestemte kommunale Fattigforsørgelse, og kunne de deraf efter Raadets Bestemmelse erholde Hjælp, saavel med Hensyn til deres almindelige Trang som til den særegne Besværighed, deres Børns Undervisning og Skolegang maatte forvolde dem“.

Dette er Reglen. Men naar nu vedkommende Bestyrelse for de Fattiges Kasse maatte finde, at den havde afhjulpet Arbeidsløshedens og Dyrtidens Tryk efter de af mig nævnte Lovregler, er det den selvfølgelig forbeholdt at indeholde en Del af det ringe Beløb, hvis fornødent er, i en eller anden Kommune til senere Tider. Deri ser man ikke nogenjomhelst Ulykke. Men det er dette, der indeholdes i selve Forslaget, netop fordi man ikke træder direkte til de enkelte Trængende, men til Kommunalbestyrelsen, som har sin frie Myndighed over Beløbene efter Lovens Regler. — Det ærede Medlems Udtalelse om, at Flertallet er af den Mening, at denne Maade at hjælpe paa, ved Gave istedetfor at staa Arbeide, er at foretrække, kan jeg saaledes forbigaa med den Bemærkning, at vi ikke finde det at være vor Opgave at staa Arbeiderne Arbeide. Dette kan ikke være Statens Opgave som saadan, men det er et Hensyn, som kan tages med i Betragtning. Ved Siden af en Overveieelse af de Foranstaltninger, som der bør træffes, maa dette Hensyn tages af os som af andre Autoriteter, der ere Arbeidsgivere. — Og naar jeg nu siger, at Staten som Arbeidsgiver bør gjøre dette, da skal jeg med Hensyn hertil tillade mig at gjøre en lille Bemærkning, som jeg tænkte paa før at indskyde; den er til den høitærede Finantsminister. Staten er navnlig med Hensyn til Forstærket en meget betydelig Arbeidsgiver. Det er mig meddelt — den høitærede Finantsminister kan jo oplyse det nærmere — at man netop for nogen Tid siden og i denne Tid i Forstærket har afstediget flere Arbeidere, fordi man intet Arbeide eller rettere fordi man ingen Penge havde til dem. Jeg antager imidlertid, at dersom der er noget Sted, hvor der for Tiden fra det Offentliges Side kunde være Brug for Arbeidere, maa det være ved Forstærket, til Oprensning af Bændløb og deslige. Jeg tror nok, man tør sige, at Bændløbene i vore Statsstovne godt kunne trænge til ekstraordinært Tilfyn. Hvis dette altsaa bekræfter sig, at man har afstediget 20 Arbeidere her og 30 Arbeidere der, fordi der ikke var Midler hos Finantsministeren til at fortsætte Arbeidet, saa siger jeg, at den høitærede Finantsminister som Arbeidsgiver ikke gaar i det Spor, som hans høitærede Kollega Indenrigsministeren opfordrer andre offentlige Arbeidsgivere til at følge. Jeg havde efter disse Oplysninger ventet, at den høitærede Finantsminister i den Henseende havde søgt en ekstraordinær Bevilling i dette Diemed, idet en saadan utvilsomt vilde komme til virkelig Nytte for Statsieenhedene; dette er en Sidebemærkning fremsat mere for at faae den høitærede Finantsminister til at omtale dette specielle Punkt. — Det ærede Medlem giver jeg fuldstændig Ret i Et, og det er, at, dersom Negeringen ikke var kommen med sit Forslag, var Flertallet ikke fremkommet med sit. Den Anerkjendelse skal Regjeringen have, at det er den, der har givet Flertallet